

Sygn. akt: V U 138/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Grzempa

Protokolant: Kamila Skorupska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Słupsku

sprawy z odwołania Z. Z. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 12.03.2014 r., znak sprawy: (...) (...)204.2014

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 138/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 12 marca 2014 r., nr (...) (...)1.204.2014 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. o odmowie wydania nowego orzeczenia ustalającego stopień niepełnosprawności.

Ubezpieczony – Z. Z., w odwołaniu od powyższego orzeczenia, wskazał, iż nie zgadza się z nim, ponieważ jego zdrowie uległo pogorszeniu.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, iż schorzenia ubezpieczonego, zaliczają go do lekkiego stopnia niepełnosprawności a orzeczenie z dnia 29 kwietnia 2010 r. jest nadal aktualne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. Z. ma 55 lat, z zawodu jest murarzem.

bezsporne

U Z. Z. występują następujące schorzenia: cukrzyca typu 2, niewyrównana, nadciśnienie tętnicze, otyłość, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, zespół metaboliczny, choroba niedokrwienna serca – dławica piersiowa stabilna, przebyty zawał dolnej ściany.

Powyższe schorzenia powodują lekki stopień niepełnosprawności. Z. Z. nie wymaga pomocy w pełnieniu ról społecznych, może wykonywać każdą pracę.

dowód: dokumentacja medyczna (k. 7, 20), opinie sądowo-lekarskie (k. 14, 23-24, 33, 79, 100, 111)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. Z. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Z. Z. domagał się zmiany orzeczenia o jego niepełnosprawności poprzez przyznanie wyższego stopnia niepełnosprawności.

(...) w G. podniósł, że rozstrzygając sprawę wziął pod uwagę zarówno aktualny stan zdrowia ubezpieczonego oraz całość zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Wskazał, iż Z. Z. jest co prawda osobą o naruszonej sprawności organizmu, jednakże brak jest przesłanek dla uznania konieczności pomocy innych osób. Dlatego nie spełnia przesłanek do przyznania wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Kluczowym w przedmiotowej sprawie była ocena zasadności orzeczenia o niepełnosprawności Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G..

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997, Nr 123, poz. 776).

W myśl art. 3 ust 1 pkt 1,2,3 cytowanej ustawy, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Stosownie natomiast do treści art. 4 ust. 1, 2 i 3 powołanej ustawy:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;
- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;
- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei z § 30 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wydanego na podstawie art. 6c ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2003, Nr 139, poz. 1328) w zakresie standardów kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności oraz oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności wynika, że standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1. czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
2. częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Sąd miał na uwadze, iż dla oceny, czy dana osoba zalicza się do osób niepełnosprawnych, a jeśli tak, to do którego stopnia niepełnosprawności należy ją zakwalifikować, niezbędne są wiadomości fachowe z zakresu różnych specjalności medycyny, stosownie do schorzeń, na które cierpi osoba zainteresowana.

W celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, neurochirurgii, chorób wewnętrznych i kardiologii.

Opinie sądowo – lekarskie sporządzone zostały przez biegłych w oparciu o dokumentację medyczną znajdującą się w aktach oraz po przeprowadzeniu badania przedmiotowego ubezpieczonego.

Z opinii biegłych lekarzy wynikało, iż stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia zaliczenia go do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności. Z. Z. może wykonywać w zasadzie każdą pracę z niewielkimi ograniczeniami z uwagi na chorobę niedokrwienną serca, nie wymaga pomocy osób trzecich. Początkowo biegły neurochirurg wskazał na pewne ograniczenia w zakresie wykonywania ciężkiej pracy i w wymuszonej pozycji. Po wniesieniu zarzutów przez ubezpieczonego biegły zmienił swoją opinię w tym zakresie i podniósł, iż biegły nie stwierdza niepełnosprawności również w stopniu lekkim. Zarówno w opinii oraz wyjaśnieniach do tej opinii biegły nie wskazał aby ubezpieczony był całkowicie niezdolny do wykonywania pracy czy też zalecił pracę w warunkach chronionych.

Wskazać należy, iż zarzuty ubezpieczonego do opinii sporządzonych przez biegłych nie wniosły nic nowego do sprawy, nie były merytoryczne a biegli odnieśli się w sposób wyczerpujący i zrozumiały do tychże zarzutów.

W uznaniu Sądu opinie pisemne sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy zasługują na miano miarodajnych. Opinie biegłych sądowych zostały opracowane po zapoznaniu się przez biegłych z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, po badaniu ubezpieczonego i sporządzeniu wywiadu lekarskiego, zawierają jasne i logiczne wnioski. Sąd mając przy tym na uwadze merytoryczne przygotowanie biegłych i ich wieloletnie doświadczenie zawodowe nie znalazł podstaw do podważania treści opinii, dających jasną podstawę do rozstrzygnięcia odwołania.

Nadto, zważyć należy, że zgodnie z art.233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

Ze stanu faktycznego ustalonego na podstawie opinii biegłych sądowych należało stwierdzić, że stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadniał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G..

W oparciu o powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 oddalił odwołanie, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Agnieszka Grzempa